

Maak van uzelf een werktuig voor God... (Romeinen 6:13)

“Ik ben bang om echt te bidden,” zei de vrouw van de dokter tegen de dominee toen ze samen in zijn kantoor zaten. “Ik denk dat God van me vraagt om mijn man te steunen in zijn verlangen om medisch werk te gaan doen in Afrika. Afrika...? Stelt u zich dat eens voor. Dat kan nooit goed gaan.”

De dominee knikte begrijpend en wees toen naar zijn vogelkooi waar een prachtig kanariepietje vrolijk zat te tsjilpen. “Haal dat vogeltje maar eens uit zijn kooitje,” zei de dominee.

De vrouw keek hem verbaasd aan maar deed wat de dominee gevraagd had en even later hield ze het onbevungen vogeltje in haar tedere hand.

De dominee schraapte zijn keel en zei: “Je zou dat beestje nu kunnen fijnknippen.”

“Wat zegt u daar?” De vrouw keek geschokt naar de dominee. “Wie zegt er nou zo iets raars. Dat is ongehoord.” “Wij zijn ook vogeltjes in de hand van God,” antwoordde de dominee zacht. “Als God echt van je vraagt om je man te steunen, zal Hij je dan fijnknippen als Hij je uit je kooitje haalt?”

Er verscheen een glimlach op haar gezicht en ze knikte. “Ik begrijp het, dominee. Ik mag op God vertrouwen.”

Een werktuig voor God? Wie wil er nu geen werktuig zijn voor de Schepper van het universum, die alles kan en alles weet en voor wie elke vorm van duisternis moet wijken. Wat een prachtige gedachte, maar daarvoor moet je je wel aan God overgeven en bereid zijn je eigen gedachten, wensen en dromen opzij te zetten. Dat is soms best wel moeilijk, want je kunt niet een werktuig in de hand van God zijn en tegelijkertijd een werktuig van je eigen verlangens. Jezus zelf vatte het eenvoudig samen toen Hij zei dat het niet mogelijk is om twee meesters te dienen. Het opzij zetten van je eigen ideeën is per definitie niet eenvoudig, iets wat vaak nog moeilijker wordt gemaakt door het feit dat we niet altijd goed begrijpen wat het betekent om God voorop te stellen.

Hoe vaak denken we niet dat ‘Gods wil’ iets heel bijzonders en verhevens is. Als we Gods wil doen is dat waarschijnlijk heel zwaar, en moeten we ongetwijfeld allemaal moeilijke offers brengen. Soms zien we God als een strenge schoolmeester die ons maar wat graag de meeste pleziertjes ontnemt.

Niets is minder waar. God wil boven alles dat wij gelukkig zijn en wil dat we ons volledig kunnen ontplooien en onze talenten ten volle leren benutten. En onze liefdevolle God staat zeker nooit hoofdschuddend vanaf een hoge wolk ver boven ons naar beneden te turen omdat we er weer eens een potje van hebben gemaakt. Maar het blijft een feit dat wij meer vervulling zullen ervaren als wij op die plek geraken waar God onze talenten ten volle kan gebruiken.

Zo is er een verhaal van een groep toeristen die het paleis van Genua bezochten en daar, na verschillende prachtige kamers bezichtigd te hebben, in een nogal lege kamer terecht kwamen. Behalve een lange houten tafel stond er verder niets dan een glazen vitrine die tegen een van de kale muren was gezet.

“Dit,” zo zei de gids, “is een van de belangrijkste kamers uit het paleis, want hier kunt u de magistrale viool van de meester Paganini bewonderen.” Hij leidde de groep naar de vitrine en inderdaad, daar lag een prachtig afgewerkte viool die schitterde in haar eenvoudige schoonheid. Het was de oude Cremona waar de befaamde violist Paganini mee speelde tijdens zijn ongeëvenaarde vioolconcerten.

De diepe tinten in het hout weerkaatsten het licht dat via een raam op de viool viel en het was haast alsof je de klanken kon horen die in het instrument lagen besloten na al die jaren te zijn gebruikt door de meester.

Maar er waren geen klanken. Er was helemaal niets te horen, want hoewel het instrument wonderschoon oogde was Paganini zelf niet aanwezig om met zijn strijkstok de hemelse tonen voort te brengen.

En daar kunnen wij lering uit trekken. Laten wij de Meester toe ons te bespelen of jagen wij persoonlijke schoonheid na zodat anderen onze schoonheid in een glazen vitrine kunnen bewonderen? Als God ons bespeelt is de vreugde en het geluk dat wij uitstralen als een genezende zalf voor een verwonde wereld. Maar in de vitrine is het anders; daar doen we maar weinig mensen echt een plezier. “Maak van u zelf een werktuig voor God,” zei Paulus. Dat kan alleen als wij God toestaan ons vast te pakken en onze levens in die richting te sturen waarvan Hij weet dat die voor iedereen het beste is.